

gode uden at gøre Skade paa andre Omraader, og der synes jeg, at det ærede Medlem som Ordfører for sit Parti mente, at det var de andre Partiers Ønske og navnlig Venstres Ønske at forhindre, at man naaede til et godt Resultat, de ønskede at faa det hele begravet. Ja, det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men det kan ikke nytte, for det ærede Medlem talte om, at det, vi i de andre Partier ønskede, var et Begravelsesudvalg: vi vilde have Lovforslaget „grundigt“ behandlet. Jeg vil sige, at der er virkelig Grund til at faa Lovforslaget grundigt behandlet, for hverken i Kommissionen eller i det Udvalg, der arbejdede i 1912—13, blev den her berørte Side af Sagen behandlet. Kommissionens Medlemmer stod paa det Standpunkt, at de ikke ønskede nogen Tyendelov, men en Lov for det umyndige Tyende, men de fremsatte ikke noget Forslag, skrev blot, at da dette Ønske ikke havde fundet Tilslutning, vilde de ikke give noget som helst Bidrag til en Løsning af Spørgsmaalet ved Fremsættelse af et Forslag, og det samme gjorde de Medlemmer af Udvalget i 1912—13 gældende, som ønskede Tyendeloven afskaffet, de sagde, at da de ikke i Udvalget havde opnaaet Tilslutning til deres Tanker, havde de ikke ønsket at fremsætte Forslag. Vi staar altsaa egentlig i dette Stykke paa bar Bund, og derfor anser vi det ikke for ubetimeligt eller urimeligt, at man ønsker, at dette Lovforslag virkelig skal nøje overvejes og nøje drøftes. Det er der saa meget mere Grund til, som man her staar overfor Behandlingen af et Spørgsmaal, hvor det virkelig — det er alle enige om — ikke gaar an at give blankt op.

Man skal have en Beskyttelseslov, men det er ikke nok blot at sige: Nu bestemmer vi det og det, nu bestemmer vi, hvor mange Kubikmeter et Opholdsrum skal være paa, at det unge Tyende skal have Enkelt seng o. s. v., at Opholdsværelset skal opvarmes o. s. v., man maa ogsaa passe paa, at man ikke kommer til at gøre Fortræd overfor det unge Tyende og navnlig overfor Børnene. Det var det, jeg navnlig paapegede i Gaar, at da mange Smaafolk trænger til at faa deres Børn ud at tjene, gaar det ikke an at stille Fordringerne for højt og sige: Dersom I vil have eders Børn ud at tjene, tager vi Myndigheden over dem, vi siger, at de maa ikke arbejde mere end 6 Timer, ellers maa I ikke fæste dem bort. Jeg hævdede, at man derved tager Forældremyndigheden og Værgemyndigheden over

disse Børn bort fra Forældrene, og at ganske vist trænger disse Børn til at være under Beskyttelse, men at Forældrene ogsaa trænger til, at Børnene kan komme ud at tjene. Paa samme Maade forholder det sig med den maanedlige Bortfæstning. Dersom den skal være Grundlaget, kan det hele ikke nytte noget, for saa bliver der ingen paa Landet, som kan antage en saadan Tjenestedreng eller Tjenestepige. Naar saadanne unge Mennesker kan sige med 14 Dages Varsel, at nu rejser de til den første, bliver der ingen Tjenestefolk af den Art, og det, tror jeg, vil ikke blot blive til Skade for vedkommendes Forældre, men det vil ogsaa blive til Skade for disse Børn, som altsaa i mange Tilfælde ikke kan faa Beskæftigelse. Derfor er det, jeg mener, man skal behandle denne Sag ret grundigt og omfattende for at undersøge, hvad der skal sættes i Steedet, naar vi ophæver det bestaaende.

Den højtærede Justitsminister sagde i Gaar, at det for ham var et stort Spørgsmaal, om det gik an at ophæve Tyendelovbestemmelserne lige overfor Folk ved Attenaarsalderen. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at Forslagsstillerne maa fastholde, at der sættes en Grænse, men jeg deler den højtærede Justitsministers Betænkelse i saa Henseende: Jeg tror heller ikke, at det unge Tyende lige over 18 Aar er karakterfast og modstandskraftigt nok til at kunne hævde sig i det frie Kontraktforhold. Der maa imidlertid sættes en Grænse, og naar man ophæver Tyendeloven for det myndige Tyende, maa Attenaarsalderen vel blive Grænsen, og saa faar man se, hvorledes Livet former sig i Praksis paa dette Omraade.

Justitsministeren hentydede i Gaar til, at for saa vidt Lovforslaget blev ophøjet til Lov, burde denne Sag overgaa til Indenrigsministeren. Dette har jeg ikke nogen som helst Indvending at gøre imod, og det tror jeg heller ikke, mit Parti vil have. Jeg kunde tænke mig, at den nuværende Indenrigsminister havde saa meget andet at beskæftige sig med, at det vilde være vanskeligt for ham ogsaa at have med dette at gøre, men der kommer naturligvis en Dag, da alle disse nu saa vidtløftige Landbrugsforhold ikke længere kommer til at ligge under Indenrigsministeren, og saa kunde denne Sag godt overgaa til ham. Rent principielt har jeg altsaa intet at indvende imod en saadan Henlæggelse af denne Sag under Indenrigsministeriet.

Det, jeg maa henstille, og det, jeg ønsker at understrege, er, at vi faar en vir-